

partier i sine beslutninger, end vi har oplevet det seneste døgn.

Jeg skal slutte med at meddele, at vi meget klart fra Socialdemokratiets side ikke kan støtte regeringens beslutningsforslag om at bidrage til den USA-ledede krig mod Irak, som regeringen nu er klar til at tage beslutning om.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Frank Jensen sagde, at Socialdemokratiet hele tiden havde støttet FN-sporet. Det er der jo mange der har gjort.

Det første FN-spor blev lagt den 3. april 1991 med resolution 687. Det var den resolution, der sagde, at Irak betingelsesløst skulle afbrude og aflevere alle masseødelæggelsesvåben. Det er så lang tid siden, at jeg kan oplyse, at af de 179 medlemmer, der er til stede i det her Folketing, var kun 40 valgt på det tidspunkt; de 139 er kommet til, efter at han skulle have afleveret våbnene.

Dengang fik Irak nogle få måneder. I dag, vil jeg gerne sige til hr. Frank Jensen, er det 622 uger siden, han betingelsesløst skulle aflevere det hele.

Mit spørgsmål til Socialdemokratiet er: Hvor når er nok nok?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Hr. Frank Jensen var meget inde på finurligheder omkring det folkeretlige, men én ting, jeg synes, man savner et klart svar på fra hr. Frank Jensen og Socialdemokraterne i den her sag, er: Vil man ikke længere følge vores vigtigste allierede, USA og England, i den kamp, som de yder i forhold til destruktion af masseødelæggelsesvåben, destruktion af terroristnetværk, som Socialdemokraterne jo førte en valgkamp på at man skulle gøre for omkring 1½ år siden. Har Socialdemokraterne helt glemt, at det var vigtigt for Socialdemokratiet og for Danmark at følge vores vigtigste allierede efter terrorangrebet den 11. september?

Jeg har taget en artikel med fra Ekstra Bladet fra den 22. september 2001, hvor daværende statsminister Poul Nyrup Rasmussen sagde: Danmark er klar. Vi skal følge USA hele vejen.

Har Socialdemokraterne glemt det? Hvorfor vil man ikke bakke vores vigtigste allierede op i den sag, som handler om at afvæbne Saddam Hussein? Jeg forstår ikke, at man er så tilbageledet, bare fordi man er kommet i opposition.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil ikke tage del i en folkeretsdiskussion, som betragter folkeretten som sådan en eller anden eksakt lovbog, hvor man kan slå op, og så kan man altid finde det rigtige svar på, lige præcis hvad man skal gøre.

Jeg vil spørge hr. Frank Jensen, der siger, at det ikke er rimeligt at sende danske soldater i kamp på et så snævert flertal: Enhver kan jo se, at Folketinget er delt, men hvem er det egentlig, der angiver linjen, når det drejer sig om udenrigspolitik, og når det drejer sig om militære aktioner? Er det egentlig ikke sådan, at det er regeringen, der lægger linjen, og derefter kan man slutte sig til eller skille sig ud?

Så vil jeg til allersidst spørge den samlede socialdemokratiske gruppe: Der er noget deja-vuagtigt ved det her, det er som at genopleve fodnotepolitikken i 1980'erne. Men dengang var der nogle hæderlige Socialdemokrater, som man hånedes som »kustodere«. Jeg vil gerne spørge: Hvor er de henne i dag? Er der ikke en enkelt Robert Pedersen, en enkelt Georg Poulsen, en enkelt K.B. Andersen? Bare en eneste hæderlig »kustode«?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Først til hr. Helge Adam Møller: Se, det at være i FN-sporet hænger jo sammen med en fuld respekt for 1441, for FN's Sikkerhedsråd og for, at det er FN's Sikkerhedsråd, der har bemyndigelsen til at træffe beslutningen om, hvornår nok er nok.

Vores tålmodighed med Saddam Hussein er også løbet ud, men vi har dog stadig væk den respekt for den internationale folkeret, for FN-pagten – det troede vi også at Venstre og De Konservative havde – at vi respekterer det, når våbeninspektørerne med Hans Blix i spidsen siger, at de gør fremskridt, og Hans Blix' sidste afrapportering var: Jeg har ikke brug for år, ej heller uger, men måneder. Skal man så konkludere nu? Har vi ikke tid til at give freden en chance på op til to måneder mere?

Læs Reuters telegram fra i går om de våbeninspektører, der nu sidder i Cypern med en dyb, dyb frustration over, at de ikke får lov at gøre deres arbejde færdigt, hvis det kunne gøres færdigt inden for en eller to måneder. Ifald det ikke kunne, har jeg så stor tillid til Hans Blix' autori-